

Information
dépendance

Harald Thys
Geestesverschijning en Ontwerp - Een
Portrettengalerij

In 2006 ontwierpen Harald Thys, Erik Thys, Richard Venlet en Danny Venlet samen een Automausoleum. Het mausoleum bestaat uit rijen, opeengestapelde, betonnen nissen waarin afgedankte auto's hun laatste rustplaats vinden. Uit elke nis steekt enkel de neus van de wagen uit en het is binnen deze strakke, normaliserende structuur dat de wagens hun individualiteit terugkrijgen. Wanneer men door dit mausoleum wandelt, met zijn eindeloze rijen van vooraanzichten van auto's, waant men zich in een portrettengalerij.

De locatie voor de effectieve uitvoering van het mausoleum is het droge en barre binnenland van Sicilië.

Alle dingen vragen om een correcte uitvaart. Indien men de doden niet op een correcte manier begraaft, zijn ze gedoemd om als geesten terug te keren.

Er is een heilig geloof in de bezieldheid

van de dingen. Een overtuiging dat de geest als een kern in het ding vervat zit. De bezieling ligt in het maakproces. De dingen krijgen, gepaard aan hun utilitaire constructie, een identiteit. Het geheel is hun ontwerp; de oorspronkelijke intentie en daarmee verbonden de geest van het ding, maar ook hun lotsbeschikking. Ze zijn voorzien van iets waarvan het doel nog onbepaald was in de fase van ontwerp en dat pas retroactief geëvalueerd kan worden.

Het portret dient zich aan in een helder moment, als een geestesverschijning en valt samen met het ontwerp. In deze transparante verschijning vallen voor - en achterplan samen. Dit inzicht is eigenlijk herkenning, en in het moment van herkenning kijkt datgene wat herkend wordt terug.

De dingen staren terug, in stomme verbazing, met hoogmoed, met apathie of sympathie, met dweepzucht, met jaloezie, met hunkering, met arrogantie. Al naar gelang hun ontwerp.

In de portrettengalerij ontstaat er oogcontact, een conversatie waarbij de toeschouwer als medium optreedt, zoals in een spirituele sessie.

Michael Van den Abeele